

Zemřel akademický sochař Olbram Zoubek

16.06.2017

Ve čtvrtek 15. června 2017 zemřel v Praze ve věku 91 let jeden z nejvýznamnějších a nejvýraznějších sochařů současnosti, žižkovský rodák Olbram Zoubek. Střídavě žil v Praze ve Fibichově ulici a Litomyšli, kde mu udělili čestné občanství. Do knihy cti Prahy 3 byl zapsán již v roce 1994.

"Velmi mě zarmoutila zpráva o úmrtí našeho nejvýznamnějšího sochaře, který pocházel ze Žižkova a rád se na něj vracel. Olbram Zoubek vytvořil řadu soch pro veřejný prostor. Jen na žižkovské radnici jsou umístěny jeho tři díla, z nichž poslední instalované z roku 2014 je sousoší s názvem Zaslíbení, které je trvalou součástí svatební síně na radnici. Pan Zoubek byl neobyčejný člověk," uvedla starostka Vladislava Hujová.

Olbram Zoubek je autorem posmrtných masek Jana Palacha a Jana Zajíce a Pomníku obětem komunismu

na pražském Újezdě či památníku v Ústí nad Labem. Po sametové revoluci se na Olšanské hřbitovy vrátilo tělo Jana Palacha i původní Zoubkova plastika, vedle toho sochař nově vytvořil pamětní desku v budově filozofické fakulty.

Ocenění zápisem do Knihy cti za celoživotní tvůrčí a uměleckou činnost se na radnici v Praze 3 uskutečnilo 3. února 1994 u příležitosti tehdejšího 25. výročí sejmутí posmrtné masky Jana Palacha.

Zoubkův osobitý styl je charakteristický zredukovaným vytvarováním plastik, výraznou vertikálností, rozrušeným povrchem a autorovu spřízněností s antickým dědictvím, na něž reaguje. Námětem je mu vždy člověk a lidské tělo. Charakteristické pro jeho dílo jsou dlouhé protažené postavy v typickém náklonu či postavení a s gesty. Jak sám uvádí, chtěl by, aby jeho figury promlouvaly jak tělem, tak výrazem. Proto jim často dělá pootevřená ústa a pohled upřený do dálky aby divák měl dojem, že chtějí mluvit.

Nejdříve navštěvoval v letech 1932 až 1937 Obecnou školu ve Vlkově ulici (tehdy to byla Palackého ulice), do reálky chodil na Sladkovského náměstí v letech 1937 až 1945, kdy odmaturoval. Po jejím dokončení byl nasazen v podniku Wegena. Na konci války se aktivně zúčastnil Pražského povstání.

Hlásil se na Akademii výtvarných umění v Praze, kam ale nebyl přijat. Proto absolvoval kamenosochařskou praxi u sochaře Otakara Velínského v Praze. V roce 1945 složil úspěšně zkoušky na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou, kde studoval v ateliéru Josefa Wagnera. Školu dokončil v roce 1952. V průběhu studia absolvoval základní vojenskou službu v posádkách měst Košice, Rožňava, Šafárikovo a Frýdek-Místek. V roce 1958 se stal členem Unie výtvarných umělců, skupiny Trasa a v roce 1987 se stal zakládajícím členem Nové skupiny.

Restaurátorské praxi, ke které získal průpravu právě u profesora Josefa Wagnera, se začal věnovat v roce 1951. Specializoval se na renesanční sgrafito a kamennou plastiku. V tomtéž roce se oženil se spolužačkou sochařkou Evou Kmentovou. V roce 1954 se jim narodila dcera Polana a v roce 1956 syn Jasan, který se stal taktéž sochařem. V roce 1980 jeho první manželka Eva zemřela a v roce 1981 se oženil podruhé s Marií Edlmanovou. V roce 1982 se jim narodila dcera Eva.

V době tzv. normalizace nemohl Zoubek svobodně tvořit, věnoval se proto restaurátorství. Od roku 1974 jako vedoucí skupiny skvělých a režimem stejně postižených výtvarníků Václava Boštíka, Zdeňka Palcra a Stanislava Podhrázského po 17 sezón restauroval plášť renesančního zámku v Litomyšli. V roce 1988 podepsal Několik vět, o rok později se v Praze účastnil listopadového převratu jako člen akčního výboru SČVU.

Poslední rozloučení se sochařem Olbramem Zoubkem se uskutečnilo v pátek 23. června ve Velké obřadní síni strašnického krematoria.

Ocenění:

- na výstavě v Trenčíně získal I. cenu
- 1990 – byla udělena Národní cena ČR
- 1994 – definitivně ukončuje restaurátorskou činnost

- 1996 - udělena Medaile Za zásluhy I. stupně
- 1997 - udělena medaile MU v Brně
- 1997 - cena města Litomyšle
- 1998 - stříbrná medaile hl. m. Prahy
- 1998 - starosta Umělecké besedy